

Иоан Асен се отправи бързо към брат си, протегна му ръка, загриженото му лице се поразведри. Александър стана, леко се поклони и пак седна. Обирич чело в размисъл.

— Прости ми, Сандро... В тия неспирни грижи забравих, че и ти имаш своите. Кога пристигна? Кога мислиш да тръгнеш за Сърбия? Най-добре замини веднага, за да се венчаеш с униятската княгиня Зорка, докато нашите митрополити не са получили писмата, в които скъсвам връзките с Рим. Както ти казах и по-рано, аз реших да отхвърля унията. А след това ние ще останем само чисти и правовежни православни.

Севастократорът дигна очи. В тях се таеше загриженост.

— Нима Василий се съгласи?

— Не. Той напуска архиепископията, аства верен на клетвата си към папата и отива в Света гора...

Дълбоко удивление, примесено с възхищение, се изписа по лицето на царския брат. Пошълна тихо:

— Дивен човек е той...

Изведнъж челото му отново се изпълни с мрачни бръчки.

— Какво има? — попита Асен тревожно. — Какво се е случило? Говори по-бързо... Пак нещо неприятно ли? Сърбите да не се отмятат?

— Не.

— Тогава?

От известно време царят бе станал много раздразнителен. Педишното му спокойствие, дълбокото му смирение бяха изчезнали. Неверността на хората го бе озлобила. Вече навсякъде той виждаше измяна, от всякъде очакваше коварство.

Александър скочи, отиде до стената окичена с оръжия. Разгледа ги, почна да си играе с тях, като опитваше острия връху дланта си. След това свали един меч, разгледа го и каза:

— Някога с това са убили севастократор Исак... Когато почнал да интригува срещу баща ни. Не е безопасно за пленниците да им се дава